Τὸ φύλλον Δραχμὴ 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 75. Ἑξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ὀκτωβρίου 1926* | *Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 45*

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὅλο καὶ χαμηλότερα

Σὲ λίγο, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔρριξε τὴ φωτοβολίδα κι' εἰδοποίησε ἔτσι τὰ στρατεύματα τῶν περιχώρων νὰ ἑνωθοῦν μαζύ του. Τὰ τοποθέτησε σὲ διάφορα σημεῖα, ὥστε νὰ ἔχουν πολιορκημένο ὅλο τὸ βουνό, ἕως τὴ θάλασσα, γιατί ἦταν πιθανὸ νὰ ὑπῆρχε κάποια μυστικὴ μακρυνὴ ἔξοδος κι' ὁ ἀξωματικὸς ἤθελε νὰ ἐμποδίσει τὸν ἐχθρὸ νὰ τὸ σκάσει ἀπὸ κεῖ.

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο περισσότερο ἀπελπιζόταν ὁ Φραγκίσκος, βλέποντας ὅτι ὁ μηχανικὸς κι' ἡ κόρη του δὲν βρισκόνταν πουθενά. Ἦταν πιθανὸ νὰ εἶχε πάρει ὁ ἀρχηγὸς ὅλο τὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ εἶχαν φύγει μακρυὰ εὐθὺς μετὰ τὴν εἰδοποίηση τοῦ Κοὺ-Σό, ἀφίνοντας ἐκεῖ μόνο τὸν Ἀμερικανὸ γιὰ νὰ ξεγελάσει τοὺς Γάλλους.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἄρχισε νὰ φρονεῖ ὅτι δὲν εἶχε πιὰ νὰ κάμει τίποτε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, ποὺ εἶχε ἐξερευνήσει ὅλες του τὶς ἄκρες, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ μαζέψει τοὺς ἄνδρες του καὶ νὰ γυρίσει πίσω, ὅταν παρουσιάστηκε ἕνας στρατιώτης ἀνιχνευτής, μαυρισμένος ἀπὸ τὸ κάρβουνο καὶ μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι στὸ χέρι, κι' εἶπε ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὴν εἴσοδο ἑνὸς νέου ὑπογείου ἀπ' ὅπου ἄκουσε νὰ βγαίνουν ἀνθρώπινοι στεναγμοί. Ὁ ὑπολοχαγὸς προχώρησε ἀδίστακτα, μαζὶ μὲ τὸ Φραγκίσκο, στὸ μέρος αὐτό. Χτύπησαν τὸ ἔδαφος μὲ μιὰν ἀξίνα κι' ἀκούστηκε ἕνας μεταλλικὸς ἀντίλαλος, ποὺ φανέρωνε ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε κάποια καταπακτή. Πιὸ πέρα ἀνακάλυψαν ἀεριστικοὺς σωλήνες.

Ὥστε δὲ χωροῦσε τώρα ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ μέσα βρισκόνταν νέες στοὲς καὶ νέες κρυψώνες μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς γῆς.

Ναί, μὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ τρυπώσει κανεὶς ἐκεῖ μέσα, τώρα μάλιστα ποὺ ἦταν γνωστὴ ἡ πονηρία κι' ἡ ἐπιτηδειότητα τῶν κακούργων αὐτῶν. Ποιὸς τὸξερε ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόγειο δὲν ἦταν περασμένα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μ' ἕνα φυτίλι κι' ἂν δὲ θὰ τινάζονταν στὸν ἀέρα εὐθὺς μόλις θὰ πατοῦσαν μέσα τὸ πόδι τους.

«Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε πάρει ὅλα του τὰ μέτρα . . .» (Σελ. 350, στ. γ'.)

Ὅπως κι' ἂν ἦταν, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε σκοπὸ νὰψηφίση κάθε κίνδυνο γιὰ νὰ ἐκτελέση τὴν ἀποστολή του. Μὰ ἤθελε νὰ γλυτώση ὅσους περισσότερους ἄνδρες μποροῦσε γι' αὐτὸ ἀπομάκρυνε ὅσους δὲν ἔκρινε ἀπαραίτητους καὶ μάλιστα θέλησε νὰφίση καὶ τὸ Φραγκίσκο. Ἐκεῖνος ὅμως διαμαρτυρήθηκε:

—Ὑπολοχαγέ μου, εἶπε, ὁ Κυβερνήτης μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ νὰ σᾶς δώσω πληροφορίες. Δὲ θέλω νὰ γυρίσω πίσω ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ βρεθῆ ὁ προστάτης μου.

— Μὰ παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπολοχαγός, εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωή σου κι' ἴσως περάσουμε πολλοὺς κινδύνους.

—Ἀφοῦ θὰ κινδυνεύσετε σεῖς, χρωστῶ νὰ κινδυνεύσω κι' ἐγὼ μαζί σας.

Δίχως νὰ ἐπιμείνει περισσότερο, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ γιοῦ τοῦ ἐφευρέτη καὶ τὸν τοποθέτησε πλάϊ στὸν ὑπαξιωματικὸ ποὺ συνόδευε τὸν Ἀμερικανό, λογαριάζοντας ὅτι ὁ συμμορίτης αὐτὸς θὰ γνώριζε ἴσως τὶς παγίδες καὶ θὰ φυλαγόταν πάνω στὴν ὥρα, ὥστε καὶ τὸ παιδὶ ἔτσι θὰ κινδύνευε λιγότερο.

Ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὁ ὑπολοχαγὸς ἔδειξε τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴν πιὸ ἀπίστευτη αὐτοθυσία. Πῆρε μόνος του τὴν ἀξίνα κι' ἔσκαβε, μ' ὅλο ποὺ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καμμιὰ τρομερὴ ἔκρηξη ἢ καμμιὰ ἄλλη θανατηφόρα παγίδα. Μὰ οἱ προβλέψεις του αὐτὲς δὲν πραγματοποιήθηκαν.

Ἀφοῦ χτύπησε μερικὲς ἀξινιές, ξαφνικὰ εἶδε νὰ σηκώνεται μπρός του ἕνα ἀτσαλένιο παραθὰν καὶ, τὴν ἴδια στιγμή, νὰ σηκώνεται καὶ νὰ σταματᾶ ἀντίκρυ του ἕνας ἀνελκυστήρας.

—Ἄλλο κι' αὐτό! φώναξε ὁ ἀξιωματικός, λιγάκι σαστισμένος. Ὡρισμένως ἐδῶ κατοικεῖ ὁ διάβολος!

Κοίταξε ὅμως πιὸ καλὰ κι' ἀνακάλυψε ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶχε κανένα μέρος σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἁπλούστατα ἡ ἀξίνα του εἶχε χτυπήσει κάποιο ἠλεκτρικὸ κουμπὶ ποὺ ὑπῆρχε κρυμμένο στὸ ἔδαφος καὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ

προκάλεσε τὴ λειτουργία τοῦ ἀνελκυστήρα.

Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ εἶχε μεγάλη σημασία. Τὸ πιθανότερο ἦταν ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιποιημένο ὑπόγειο εἶχαν καταφύγει οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συμμορίας. Πῶς νὰ κατεβοῦν ἐκεῖ κάτω; Νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν ἀνελκυστήρα; Εὔκολο ἦταν, ἀλλὰ ποιὸς ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ἔκρυβε καμμιὰ τρομερὴ παγίδα;

— Δὲ βαρυέσαι! εἶπε ὁ ἀξιωματικός... Ἐγὼ πολέμησα στὸ Βερντὲν καὶ γλύτωσα. Θὰ μπῶ καὶ δῶ μέσα, κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Μ' ὅλο ποὺ ἤθελε νὰ μὴν ἐκθέσει σὲ κίνδυνο τοὺς ἄνδρες του, ἔκρινε ὡς τόσο ὅτι ἦταν πολὺ παράτολμο νὰ καταβῇ κάτω μοναχός του, γιατὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸν σκοτώσουν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Εἶδε ὅτι ὁ ἀνελκυστήρας ἔπαιρνε κομμιὰ δεκαριὰ ἄνδρες. Ἀποφάσισε νὰ πάρει μαζύ του ὀχτώ, μαζὺ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ φυσικά. Σφύριξε καὶ μάζεψε κοντά του τοὺς στρατιώτες του.

— Ἀνάγκη, εἶπε, νὰ κατεβῶ κεῖ κάτω, μαζὺ μὲ ὀχτὼ ἀπὸ σᾶς. Οἱ ἄλλοι νὰ φυλᾶτε ἐδῶ στὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ προσέχετε κάτω. Ἂν ὁ ἀνελκυστήρας δὲν κατεβεῖ σὲ πολὺ βάθος, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω μὲ τὴ φωνὴ τί νὰ κάμετε. Ἂν ὅμως πάμε βαθιὰ καὶ δὲν ἀκούγεται ἡ φωνή μου, θὰ σᾶς κάμω ἀπὸ κάτω φωτεινὰ σήματα μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια. Ὁ σταυρὸς θὰ σημαίνει: κίνδυνος, Οἱ ὁριζόντιες γραμμὲς θὰ σημαίνουν: ἐλάτε!

Ὅλα ἦταν κανονισμένα κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἑτοιμαζόταν νὰ μπεῖ στὸν ἀνελκυστήρα, ὅταν ὁ Φραγκίσκος ζήτησε πάλι νὰ κατεβεῖ κι' αὐτὸς μαζύ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἀκλόνητος.

— Ὄχι, εἶπε ὀρθὰ κοφτά, ἐσὺ θὰρθῆς μὲ τοὺς ἄλλους. Μεῖνε ἀπάνω καὶ περίμενε τὸ σύνθημα.

Τὸ παιδὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθεῖ σ' αὐτὴ τὴ διαταγὴ κι' εἶδε μὲ θλίψη του τὸν ἀνελκυστήρα νὰ βυθίζεται μέσα στὸ σιωπηλὸ σκοτάδι. Ὁ δεύτερος ὁπολοχαγὸς εἶχε σκύψει ἀπὸ πάνω καὶ μετροῦσε μὲ τὸ μάτι τὸ βάθος. Ὅταν σταμάτησε ὁ ἀνελκυστήρας, εἶπε:

— Τριάντα μέτρα πάνω-κάτω.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμη περίμεναν γεμάτοι ἀγωνία. Ὕστερα εἶδαν πολλὲς φωτεινὲς ὁριζόντιες γραμμές.

— Μποροῦμε νὰ κατεβοῦμε, ἔκαμε ὁ ὁπολοχαγός.

Οἱ ἄνδρες κατέβηκαν δέκα-δέκα, κι' ὁ Φραγκίσκος μὲ τοὺς πρώτους. Κάτω βρῆκε τὸν ἀξιωματικό, ποὺ τοῦ ἔδειξε ἕνα μακρὺ διάδρομο πλακοστρωμένο, ὅπου ἔβλεπε κανεὶς κάμποσες πόρτες.

— Τί θὰ βροῦμε ἄραγε κεῖ μέσα; ρώτησε κατάχλωμος.

Διευθύνθηκε στὴν πρώτη πόρτα καὶ χτύπησε μὲ ὁρμή.

—Ἐν ὀνόματι τῆς γαλλικῆς ἐξουσίας, ἀνοίξτε!

Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Σπάστε τὴν πόρτα!

Οἱ σανίδες κομματιάστηκαν κάτω ἀπὸ τὶς τσεκουριὲς καὶ βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα ἀρκετὰ ἄνετο γραφεῖο, ἐντελῶς ἀδειανό.

Ὁ ὁπολοχαγὸς ἔκαμ' ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας. Μὰ ὁ Φραγκίσκος ὁρμησε μέσα φωνάζοντας.

— Τὸ μηχάνημα! τὸ μηχάνημα ποὺ βλέπει μέσ' ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σώματα!

Τὸ περιδόητο μηχάνημα, ποὺ εἶχε γίνει ἀφορμὴ τόσων περιπετειῶν γιὰ τὸ παιδί, βρισκόταν τώρα ἐκεῖ δά, μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ ἔδωσε θάρρος στὸν ἀξιωματικὸ νὰ συνεχίσει τὴν ἔρευνα.

«Εἶχε συντριφθεῖ κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο...»
(Σελ. 350, στ. β'.)

Ἄφησε δυὸ στρατιῶτες φρουροὺς μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἐξακολούθησε.

Στὴ δεύτερη πόρτα, ὁ ὁπολοχαγὸς ἔκαμε τὴν ἴδια πρόσκληση. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἀπάντησαν κάτι πνιγμένες φωνές. Ἡ πόρτα ἔπασε καὶ πάλι κι' ὅλοι ὁρμησαν μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Ἕνας ἄνθρωπος κοιτόταν πάνω σ' ἕνα κρεββάτι. Δὲ σάλευε, γιατὶ χέρια καὶ πόδια του ἦταν δεμένα κι' ἕνα φίμωτρο τοῦκλεινε τὸ στόμα.

Ὁ Φραγκίσκος ἔτρεξε πρῶτος νὰ τοῦ βγάλει τὸ φίμωτρο φωνάζοντας:

—Ἐπιτέλους! Ἐπιτέλους! Ὁ κ. Καρινύ!

Ἀληθινά, ἦταν ὁ μηχανικός. Τέντωσε τὰ μουδιασμένα μέλη του καὶ κοίταξε τὸ Φραγκίσκο καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς γεμάτος χαρὰ καὶ φόβο μαζί. Τὰ μάτια του ἦταν σὰ χαμένα, τὰ χέρια του ἔτρεμαν κι' ἴσα ποὺ μποροῦσε νὰ βγάλει μιλιά.

— Εὐεργέτη μου, τοῦλεγε τὸ παιδί, βλέπετε, ἤρθαμε νὰ σᾶς σώσουμε... Μιλήστε μας!

— Ναί, κύριε, εἶπε κι' ὁ ὁπολοχαγός, προχωρώντας πρὸς τὸ κρεββάτι ὅπου καθόταν ἀμίλητος ὁ μηχανικός.

Ἐρχόμαστε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς σώσουμε κι' εἶμ' εὐτυχισμένος, γιατὶ ἤρθαμε στὴν ὥρα. Πονεῖτε πουθενά; Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσουμε;

Ἕνας στρατιώτης ἔδωσε στὸ μηχανικὸ τὸ παγούρι του κι' εἶπε:

—Ὁρίστε, πιῆτε λιγάκι κονιάκ... Θὰ σᾶς κάμει καλό.

Ὁ μηχανικὸς πῆρε τὸ παγούρι, τόφερε στὰ χείλη του κι' ἤπιε ὥρα πολλή. Τὰ χλωμὰ μάγουλά του κοκκίνησαν, τὰ μάτια του πῆραν κάποια λάμψη καὶ μπόρεσε νὰ πεῖ αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Τί τρά"ηξα, Θεέ μου!

— Θὰ τοὺς τιμωρήσουμε... Ἀλλὰ ποῦ βρίσκονται οἱ δήμιοί σας; Εἶναι δῶ;

Ὁ κ. Καρινὺ ζήτησε πάλι τὸ παγούρι, εἶπε ἀκόμη δυὸ γουλιὲς κι' ἀφοῦ ἀκούμπησε τὸ χέρι του μὲ στοργὴ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Φραγκίσκου, ἄρχισε:

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε αὐτὸ τὸ παιδί, πέρασα τὰ χειρότερα μαρτύρια. Σ' αὐτὴ τὴν κόλαση ποὺ λέγεται Βοθμαγκό, μὲ ὑποχρέωσαν, μὲ τὸ κνούτο, νὰ κάνω τὶς χειρότερες καὶ βαρύτερες ἀγγαρείες. Ἔτρωγα τόσο, ὅσο νὰ μὴν πεθάνω τῆς πείνας. Αὐτὸ βάσταξε, θαρρῶ, δεκαπέντε μέρες. Ὕστερα, προχτές, ἔγιναν μεγάλες μετακινήσεις. Μᾶς διέταξαν ν' ἀφίσουμε τὶς δουλειές μας καὶ νὰ μεταφέρουμε ἀδιάκοπα κάρβουνο στὴ μεγάλη σάλα. Ἄδειασαν ὅλο τὸ Βοθμαγκὸ καὶ μᾶς κατέβασαν σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, μὲ τὸν ἀσανσέρ.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Μ' αὐτὸν κατεβήκαμε κι' ἐμεῖς.

—Ὕστερα, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, δὲ θυμοῦμαι πιὰ τίποτα. Μ' ἔκλεισαν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μ' ἔδεσαν σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι ὅπου δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσον καιρὸ βρίσκομαι.

— Μὰ οἱ ἄλλοι, ὁ ἀρχηγός;

—Ἡ μὶς Μαργκαρέτ; ρώτησαν μαζὶ ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ ὁπολοχαγός.

— Νομίζω, εἶπε ὁ μηχανικός, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ κρύβεται μαζὶ μὲ τοὺς συνενόχους της στὰ διάφορα δωμάτια αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔχασε στιγμή.

—Ἐμπρός! εἶπε. Θὰ τοὺς πιάσουμε σὰν τοὺς ποντικοὺς στὴ φάκα.

Μὰ ὁ μηχανικὸς φαινόταν σὰ νὰ ξανάβρισκε τὴ δύναμη καὶ τὴ μνήμη του. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του τρομαγμένος καὶ φώναξε:

— Φυλαχθῆτε!.. Ἄκουσα ἀπὸ τὴν πόρτα ὅτι εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀνατινάξουν τὰ πάντα. Προσέξτε τὸ Φραγκίσκο, τὴν κόρη μου... Φυλαχθῆτε!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

MARIO RAPISARDI (1)

Τ' ΑΣΤΡΑ

Τί μᾶς ἀξίζει, τοὐρανοῦ χρυσᾶ παιδιά,
Τὸ ψηλὸ φῶς τἀπόκρυφο
κι' ἡ σκοτεινάδα ἡ τόση,
Ὅταν ἑνὸς ἀσθενικοῦ θνητοῦ ἡ ματιὰ
Ρίχτει σὲ μᾶς ἀδάμαστη
τὴ φοβερή τ.ς γνώση; (2)

Φτάνει της ἕνα ταίριασμα γαλιῶν ἁπλό (3)
Καὶ κάθεν' ἄστρο ἀκλόνητο,
ἢ ποὺ γοργὰ διαβαίνει,
Καὶ τοῦ αἰθέρα τὸ βασίλειο τὸ τρανὸ
Μιὰ πεδιάδα ἠλιόλουστη
στὸν τολμηρὸ νὰ γένῃ.

Δὲν ἔχει στὴν ἐπιμονή του νικηθεῖ
Ἐκεῖνος ποὺ στὸ βόρβορο
τὸ πόδι ἔχει χωμένο
Καὶ *ποὺ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια* ἀποζητεῖ,
Τρέχει κ' ἐδῶ στὸν οὐρανὸ
μὲ πνεῦμα φτερωμένο.

Ἀγέρωχος, στὴ σκοτεινὴ τοῦ κατοικιά,
Ὁπού γεννιέται καὶ πεθαίνει
πάντα λυπημένος,
Στὴ μαύρη ποὺ μᾶς τριγυρίζει σκοτεινιά,
Πάντα κάνει κακὸ
κεῖνο τἀνθρώπινο τὸ γένος.

Σὲ σιδερένιο στεφάνι φωτεινὸ
Ἡ τύχη ἐκεῖ γιὰ λίγην ὥρα
τὸν στριφογυρίζει.
Μὰ κουρασμένη ἀπ' τἄχαρο παιγνίδι αὐτό,
Τὸν σπρώχνει πρὸς τὸ θάνατο
ποὺ τονὲ τριγυρίζει.

Γιὰ τὸ σκουλήκι αὐτὸ ὁποὺ δὲ σταματᾷ,
Τὸ κάθε πρᾶγμα ἀγαστητὸ
εἶναι ἢ μισημένο.
Καὶ τὰ μυστήρια τοὐρανοῦ νὰ βρῇ ζητᾷ
Μπρὸς στοὺς θεοὺς ἐνάντια
μὲ μάτι διψασμένο.

Σ' ἄλλον κανένα ἀπὸ τὴν Ἴσιδα γνωστὰ (4)
Μέσ' στὸ διάστημα, ἀστέρια
ὡριοστολισμένα,
Ὁποὺ φωτᾶμε καὶ μιλοῦμε θεϊκά,
Ἄδρες δροσόλουστες,
δείλια φλογισμένα.

Νά, ὁ ἄνθρωπος, ἐχθρὸς ἀπόκρυφός μας,
Κεῖνος ποὺ κάθε νόμο
καταστρέφει, ξεσκεπάζει,
Μὲ μάτι βέβηλο τὸ βασίλειό μας
Πάντ' ἀκλουθάει, πάντα ψάχνει,
πάντα μᾶς διαβάζει,

Αὐτός, σκουλήκι τῆς σκιᾶς κεῖ κάτου,
Ἐμᾶς, τοῦ οὐρανοῦ μας
τοὺς λαμπροὺς ταξιδευτές,
Αὐτός, ζωῦφι, θῦμα τοῦ θανάτου,
Ἐμᾶς, φωτὸς πάντοτε
ἀστείρευτες πηγές.

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

(1) Mario Rapisardi, μεγάλος Ἰταλὸς ποιητής, γεννημένος στὴν Κατάνια, εἶναι ὁ ὑπέροχος ψάλτης τοῦ πολιτισμοῦ. Τραγουδάει τὴν ἐργασία, τὴν ἀνθρώπινη δράση, τὴν Ἐπιστήμη, τὴν Τέχνη. Κι' ἡ μετάφραση αὐτή, ποὺ κάναμε γιὰ τὴ «Διάπλασι», εἶναι ἀκριβῶς ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς διαθέσεως αὐτῆς τοῦ Ἰταλοῦ ποιητῆ. Νομίζει κανεὶς πὼς ἀκούει τὸ στίχο τοῦ μεγάλου μας τραγικοῦ, τοῦ Σοφοκλῆ, καὶ τὸν ὑπέρτατο θαυμασμό του γιὰ τὸν ἄνθρωπο· «Πολλὰ τὰ δεινὰ κ' οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει».

(2) Ὁ ποιητὴς φαντάζεται ὅτι τὰ ἄστρα μιλοῦν.

(3) Τὸ τηλεσκόπιο.

(4) Ἡ Ἴσις, ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ποὺ οἱ ἱερεῖς της ἐφύλαγαν μυστικὴ τὴν ἐπιστήμη τῆς ἐποχῆς τους.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 351)

Καὶ μὲ πιὸ πικρὸ παράπονο ρώτησε:

— Μόνο ἐμεῖς, πατέρα θὰ μείνουμε φτωχοί; Δὲν σκέπτεσαι καὶ τὴν προῖκα τῆ δική μου;

— Τί θέλεις νὰ κάνω; μουρμουρίζει ὁ Ἀμάραντος.

—Ἐδῶ χρειάζεται ἕνα βουνό!

Ἕνα βουνό; Ἀλίμονο! Κι' οἱ πέτρες ὁπακούουν ἀμέσως. Ὁ Ἀμάραντος σκεπάστηκε ἀπὸ βράχους καὶ χώματα.

— Πιὸ ψηλά! λέει ἡ Νιόβη.

Καὶ τὸ βουνὸ ψηλώνει. Ἡ μικρούλα ὅμως δὲν εἶναι εὐχαριστημένη.

— Πιὸ ψηλά, πατέρα, πιὸ ψηλὰ ἀκόμα!

Καὶ τὸ βουνὸ ψηλώνει, ψηλώνει... Κι' ὁ Ἀμάραντος θάβεται ζωντανός.

Ἦταν πραγματικὰ ἕνα ὄμορφο βουνό, ἕνα βουνὸ ποὖφτανε ὡς τ' ἄστρα. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὁ κόσμος ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τῆς πολιτείας γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ. Ὅλοι φωνάζανε ζωηρά. Στὸ τέλος ἦλθε μὲ πολλὲς πομπὲς ὁ ἄρχοντας, πάνω σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο.

— Θὰ σὲ μεγαλώσουμε, εἶπε αὐτός, κι' ἔπειτα θὰ παντρευθῆς μὲ τὸ ἀρχοντόπουλο.

Ὁ λαὸς ζητωκραύγαζε. Κι' ἡ Νιόβη θέλησε νὰ πῇ τοῦ πατέρα της πὼς θὰ ξαναγύριζε νὰ τὸν πάρῃ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε. Ὅσο κι' ἂν φώναζε δὲν ἀκουγόταν. Κι' ἔφυγε... Ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ οὔτ' αὐτὴ τὸ κεφάλι της.

Πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ξαναγύρισε πίσω. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἦλθε, καὶ τὴν πιὸ ἄλλη πάλι. Φώναξε ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰν ἀπάντηση. «Ὤ, τὸν κακό,—σκεπτόταν ἡ Νιόβη—μὲ ξέχασε. Εἶναι καλὰ φαίνεται ἐκεῖ ἀπάνω καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς. Ἡ ἔφυγε. Δίκιο εἶχε ἡ Χλόη: ἡ καρδιά του δὲν χτυποῦσε πιά». Ἔτσι σκεπτόταν ἡ Νιόβη, καὶ δὲν τῆς πέρασε διόλου ἀπ' τὸ νοῦ ἡ σκέψη πὼς ὁ πατέρας, φυλακισμένος μέσα στὶς πέτρες, ἴσως πέθανε.

Κι' εἶχε πεθάνει ὁ Ἀμάραντος καὶ δὲν ἄκουγε πιὰ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσει. Πρὶν πεθάνει ὅμως, τοῦρθε στὴ θύμησή του ἡ Αὐγούλα ποὖφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω, κι' ἡ Δάφνη ποὺ τὸν ξέχασε κι' αὐτή, καὶ σκέφτηκε πὼς κι' ἡ Νιόβη θᾶφυγε χωρὶς νὰ ξαναγυρίσῃ.

Καὶ τότε δάκρυα παγωμένα ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ πρόσωπό του ἐνῷ πέθαινε, καὶ γέμισε ὅλη ἡ κοιλάδα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Ἀμάραντου.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Νιόβη γύρισε πίσω στὸ βουνὸ γιὰ νὰ δῇ ἂν πραγματικὰ εἶχε φύγει ὁ πατέρας της, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ ξεχύνεται ἕνα ποτάμι ἀπὸ μιὰ χαραμάδα. Ἦταν ἕνα ποτάμι ἀληθινό. Ἔτρεχε ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ τὶς πέτρες μὲ ὁρμή, ἐνῷ μέσα στὸ βοητὸ τοῦ νεροῦ τοῦ ἕνα τραγούδι μελαγχολικὸ ἔλεγε ἀδιάκοπα:

«Ἔφυγαν... ἔφυγαν... χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ μὲ δοῦν...»

Ἦταν τὸ ποτάμι ποὖχε γίνει ἀπ' τὰ δάκρυα τοῦ Ἀμάραντου κι' ἔκλαιγε τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν του.

(Διασκευὴ ἀπ' τὸ Ἰταλικό) ΑΙΜ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ὁ Ἀββᾶς Δεμολιὲρ ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ φτωχὸς ἄνθρωπος, ξένος γιὰ καθετὶ ποὺ δὲν εἶχε σχέση μὲ τὶς μελέτες του ἐπὶ τοῦ συστήματος τοῦ Ντεκάρτ. Ὑπηρέτη δὲν εἶχε καὶ, μὴν ἔχοντας ξύλα ν' ἀνάψῃ φωτιά, ἐργαζόταν στὸ κρεββάτι του, φορώντας στὸ κεφάλι πάν' ἀπ' τὸ σκοῦφο του, τὸ πανταλόνι του μὲ τὰ σκέλια κρεμασμένα ἀριστερὰ καὶ δεξιά.

Ἕνα πρωὶ ἀκούει νὰ τοῦ χτυπάνε.

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἄνοιξε!

Τραβάει ἕνα σχοινάκι κι' ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Ἀββᾶς Δεμολιὲρ δὲ γυρίζει κἂν νὰ κοιτάξῃ.

— Ποιὸς εἶστε;

— Δόσε μου λεφτά.

— Λεφτά;

— Ναί, λεφτά· θέλω λεφτά!

—Ἀ!-καταλαβαίνω· εἶστε κλέφτης.

— Κλέφτης, ξεκλέφτης, θέλω λεφτά.

— Καλά, ψάξε δῶ μέσα.

Γέρνει τὸ κεφάλι καὶ τοῦ παρουσιάζει τὸ ἕνα σκέλος τοῦ πανταλονιοῦ.

Ὁ κλέφτης ψαχουλεύει.

— Μὰ δῶ δὲν ἔχει λεφτά!

— Βέβαια δὲν ἔχει. Εἶναι ὅμως τὸ κλειδί μου στὴν τσέπη.

— Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ κλειδί;

— Αὐτὸ τὸ κλειδὶ πάρ' το!

— Τὸ πῆρα.

— Ἄνοιξε κεῖνο τὸ γραφεῖο.

Ὁ κλέφτης βάζει τὸ κλειδὶ σ' ἕνα συρτάρι.

— Ἄφησε λοιπόν, μὴν ἀνακατώνεις· εἶναι τὰ χαρτιά μου αὐτοῦ. Διάβολε! Εἶναι τὰ χαρτιά μου σοῦ λέω· στάλλο τὸ συρτάρι θάβρῃς λεφτά.

— Νά τα!

— Ἔ, λοιπόν, πάρε. Κλεῖσε ὅμως καὶ τὸ συρτάρι.

Ὁ κλέφτης φεύγει τρεχάτος.

— Κύριε κλέφτη, κλεῖσε λοιπὸν καὶ τὴν πόρτα! Ἄφησε τὴν πόρτα ἀνοιχτή! πρέπει νὰ σηκωθῶ μὲ τέτοιο κρύο. Καταραμένε κλέφτη!

Ὁ Ἀββᾶς πηδάει κάτω, κλείνει τὴν πόρτα καὶ γυρνᾶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά του, δίχως νὰ συλλογιστῇ ἴσως πὼς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ μεσημεριανό του.

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτα τοῦ Σαμφὸρ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΡΟΧΟΕΣ, χωρὶς νὰ θέλω, παραστάθηκα σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματίσθηκε στὸ δρόμο: Ἕνας πατέρας φιλονεικοῦσε μὲ τὸ γιό του. Ὁ πατέρας ἦταν μπαλωματής· ὁ γιὸς μαθητάκος τοῦ Δημοτικοῦ. Κι' ἡ φιλονεικία ἦταν γιὰ τὸ σχολειό. Ὁ μικρὸς ζητοῦσε λεπτὰ γιὰ νὰ πάῃ νὰ γραφτῇ καὶ νἀγοράσῃ τὰ βιβλία του. Ὁ πατέρας δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ.

— Δὲ θὰ σὲ ξαναστείλω σκολειό, τοῦ ἔλεγε, τελείωσε! Δὲ σ' τῶπα τόσες φορές; Τὶς εἶδα τὶς προκοπές σου. Φτάνει πιά!

— Μὰ δὲν προδιβάστηκα μὲ λίαν καλῶς; φώναζε ὁ μικρός. Τί ἄλλο θέλεις;

— Μπά! ἔκανε ὁ μπαλωματής· δὲν προδιβαζόσουν καὶ μὲ ἄρισια; δὲν ἔπαιρνες καὶ τὸ βραβεῖο; Δὲν ξιπάζουμαι ἐγώ μ' αὐτό. Προκοπὴ θέλω νὰ βλέπω. Μὰ ἐσὺ τώρα εἶσαι χειρότερος κι' ἀπὸ τότε ποὺ δὲν εἶχες πάει ἀκόμα σκολειό. Δέρνεις τὴν ἀδερφή σου, συγχύζεις τὴ μάννα σου, χαλᾶς τὸν κόσμο μὲ τἄλλα παιδιά, αὐθαδιάζεις, δὲν ἀκοῦς κανένα καὶ σοῦ φαίνεται πὼς ἐσὺ εἶσαι κἀ' ἄλλος δὲν εἶναι. Τί νὰ τὰ κάμω λοιπὸν τὰ ἄριστα καὶ τὰ λίαν καλῶς; Νὰ τὰ βράσω καὶ νὰ πιῶ τὸ ζουμί τους; Εὐχαριστῶ πολύ! ἄς μοῦ λείπουν. Καὶ μιὰ ποὺ δὲν καλυτέρευες τρία χρόνια τώρα ποὺ πᾶς σκολειό, ἐγὼ θὰ σὲ βάλω σὲ τέχνη. Δὲν εἶσαι σὺ γιὰ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος. Φτάνει!

— Μά... μά... θἀφήσῃς τἀστεῖα, πατέρα, καὶ θὰ μοῦ δώσῃς νὰ γραφτῶ, ποὺ σήμερα εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα;

— Ὄχι! Ὄχι! Ὄχι!

— Μὰ γιατί; γιατί; γιατί;

— Πάλι τὰ ἴδια; Γιατ' εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος. Καὶ γιὰ νὰ κάνω τὴ θυσία νὰ σὲ σπουδάσω ἐσένα, πρέπει νὰ ξέρω πὼς μιὰ μέρα θἀνταμειφτῶ. Μ' ἂν ἐσύ, ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, θὰ γίνεσαι χειρότερος, τί ἀνταμοιβὴ θὰ λάβω ποτέ: Θὰ σὲ βάλω σὲ τέχνη. Νὰ βγάζῃς τοὐλάχιστο τὸ ψωμί σου. Θέλεις μαραγκός; θέλεις ἠλεκτριτζής; θέλεις παπουτσής; Διάλεξε. Μόνο γιὰ γραμματισμένος δὲν κάνεις.

— Μὰ κάνω! Ἀφοῦ προδιβάζουμαι κάθε χρόνο μὲ καλὸ βαθμό;...

— Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι! Νὰ τοὺς κάνεις τουρσὶ τοὺς βαθμούς σου, σοῦ εἶπα! Ὁ γραμματισμένος ἄνθρωπος δὲν γίνεται μὲ βαθμούς. Ὅταν βλέπω ἐγὼ ἕνα καλό, ἕνα φρόνιμο, ἕνα ἥμερο παιδί, ρωτῶ, νομίζεις, τί βαθμὸ πῆρε; Κι' ὅταν πάλι βλέπω ἕνα παλιόπαιδο, μὲ νοιάζει ἂν πῆρε καὶ ἄριστα; Ἄντε τώρα στὸ καλό! ἔχω δουλειά! Φεύγα!

Κι' ὁ μπαλωματὴς γύοισε στὸ μικρό του ἐργαστήρι, — ἐκεῖ ἀπέξω γινόταν ἡ σκηνή, — γιατ' εἶχε πάει μιὰ ὑπηρέτρια νὰ τῆς διορθώσῃ τὶς σάνες της. Ὁ μικρὸς ὡστόσο δὲν ἔφευγε καὶ κατάλαβα πὼς ἡ σκηνὴ θὰ ἐξακολουθοῦσε. Δὲν εἶχα ὅμως καιρὸ νὰ μείνω, γιὰ νὰ ἰδῶ παιδὶ θὰ νικοῦσε στὸ τέλος. Ὑποθέτω μόνο πὼς ὁ πατέρας θἀποφάσισε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸ τὸ χρόνο τὸ πείραμα. Κι' ἂν ἔβλεπε πάλι πὼς ὁ γιός του δὲν «καλυτέρευε»,—κι' ἂς ἔπαιρνε μακάρι καὶ τὸ βραβεῖο, — θὰ τὸν τραβοῦσε τὸ ἐρχόμενο καὶ θὰ τὸν ἔκανε σιδερά.

Μὰ θἄχε ἄδικο; Ὁ ἁπλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ φτωχὸς μπαλωματής, δὲν σκεπτόταν καλά; Τί χρησιμεύουν, ἀλήθεια, οἱ βαθμοί, κι' ἂν ἀκόμα ἀντιπροσωπεύουν πραγματικὲς γνώσεις, ὅταν τὸ παιδὶ ποὺ πάει σχολειὸ δὲν «καλυτερεύει» σὰν ἄνθρωπος; Κι' ὅταν πρόκειται νὰ μείνῃ βάναυσος, πρόστυχος, ἀδιάκριτος, ἀπότομος, ἐγωϊστής, — γιατὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα κατηγοροῦσε τοῦ γιοῦ του ὁ μπαλωματής, — δὲν εἶναι καλύτερα νὰ μαθαίνῃ μιὰ τέχνη, γιὰ νὰ βγάζῃ τοὐλάχιστο τὸ ψωμί του; Ἀπὸ ἕναν τεχνίτη, βλέπετε, ἀπὸ ἕναν ἐργάτη, δὲν ἀπαιτεῖ κανεὶς τίποτα περισσότερο· Ἐνῶ ἀπὸ ἕνα γραμματισμένο, μὲ τὸ δίκιο του, τὰ θέλει ὅλα. Ἄ, τί ἄσχημη ἐντύπωση ποὺ κάνει ἕνας ἄνθρωπος μὲ ταπεινὰ ἐλαττώματα, ὅταν τὸ ἐπάγγελμά του, ἡ κοινωνική του θέση, μαρτυρεῖ πὼς ἔβγαλε τὸ Δημοτικό, τὸ Ἑλληνικό, τὸ Γυμνάσιο, τὸ Πανεπιστήμιο! «Κρίμας τὰ γράμματα ποὺ ξέρει!» λένε. Κι' ὅσο περισσότερα ξέρει, τόσο πιὸ ἄσχημα χτυποῦν τὰ ἐλαττώματά του.

Τί τὰ θέλετε, παιδιά μου! Ὁ σκοπός, ὁ κύριος, ὁ πρῶτος σκοπὸς τοῦ Σχολειοῦ δὲν εἶναι τὰ «γράμματα», ἡ γυμνὴ σοφία, ἡ ξερὴ πολυμάθεια. Εἶναι τὸ ἦθος, ὁ χαρακτήρας, ἡ ψυχή. Ὁ ἀληθινὰ γραμματισμένος διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀγράμματο γιατ' εἶναι καλύτερος ἄνθρωπος. Ὅταν δὲν εἶναι, τοῦ κάκου ἔμαθε γράμματα. Θυμηθῆτε καὶ τὸ ρητό: «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου». Βλέπετε; Ἕνα προτέρημα, μιὰ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας. Ἡ συνέχειά της βέβαια θὰ εἶναι μιὰ ἄλλη, ἔπειτα μιὰ ἄλλη κι' ἔτσι ὥς τὸ τέλος της. Ὥστε ἀποκτᾷ κανεὶς σοφία ὅσο ἀποκτᾷ ἀρετές: θεοσέβεια, φιλοπατρία, φιλαλληλία, φιλοτιμία, ἡμερότητα, εὐγένεια καὶ καθεξῆς. Μοῦ φαίνεται πὼς στὸ τέλος κάθε σχολικοῦ χρόνου δὲν πρέπει νὰ κοιτάζῃ κανεὶς μόνο τί βαθμὸ πῆρε. ἀλλὰ προπάντων νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ βλέπῃ ἂν καλυτέρεψε. Τότε μόνο μπορεῖ νὰ καμαρώνῃ, τότε μόνο μπορεῖ νὰ λέῃ πὼς δὲν ἔχασε τὸ χρόνο του.

Αὐτὸ ἔκανε κι' ὁ ἀγράμματος ἀλλὰ φρόνιμος ἐκεῖνος μπαλωματὴς ποὺ φιλονεικοῦσε μὲ τὸ γιό του. Δὲν κοίταζε τοὺς βαθμούς του· κοίταζε τὴν ψυχή του. Καὶ βλέποντας πὼς αὐτὴ ἔμενε στάσιμη, ἢ πὼς χειροτέρευε ἀντὶ νὰ καλυτερεύῃ, ἔκρινε τὸ σχολειὸ περιττό. Λίγο τὸν ἔμελε ἂν ὁ γιός του ἔμαθε 'κεῖ νὰ λέῃ καὶ νὰ γράφῃ τὴ μάννα του μ' ἡ τὴν ἀδερφή του ἀδελφή. Αὐτὸς ἤθελε καλύτερα νὰ μάθαινε ὁ γιός του νὰ μὴ δέρνῃ τὴ μιὰ καὶ νὰ μὴ συγχύζῃ τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ τὸν ἔστελνε στὸ σχολειό.

Βάλτε το στὸ νοῦ σας καλά: γι' αὐτὸ σᾶς στέλνουν καὶ σᾶς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σαρλὸ τὸ κατάλαβε πὼς αὐτὴ τὴ σκέψη ἔκανε τώρα ἡ Κλαρίσση. Καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι καλή, τὸ ξέρω... Προτιμᾷς ὅ,τι ὅ,τι παρὰ νὰ χαθῶ... Μόνο ποὺ δὲν τολμᾷς... Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ θὰ τὸ κάνω μονάχος μου. Ἄφησέ με. Ξέρω τὰ κατατόπια. Θἀνεβῶ τώρα νὰ πάρω αὐτὰ τὰ λεπτὰ μὲ τὸ χέρι μου. Κι' ἂν θέλῃς νἄχῃς ἥσυχη τὴ συνείδησή σου, βγάλε τὶς φωνὲς νὰ μὲ πιάσουν γιὰ κλέφτη. Ἀλλὰ ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνῃς, εἶμαι βέβαιος. Γιατὶ ξέρεις πὼς ἂν φύγω ἀπὸ δῶ χωρὶς αὐτὰ τὰ λεπτά, θὰ πάω νὰ πέσω στὸ ποτάμι!

Κι' ἀποφασιστικά, ὁ Σαρλὸ ξεκίνησε πρὸς τὴ σκάλα.

—Ὄχι! μή! στάσου! φώναξε μὲ πνιγμένη φωνὴ ἡ δύστυχη Κλαρίσση.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ φωνάξῃ δυνατότερα. Κι' ἐνῷ ὁ Σαρλό, σὰν τὸν κλέφτη, ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ἐκείνη ἔπεσε μπρούμυτα στὸ ντιβάνι, σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ κλάμμα.

Τὸ φοβερὸ δίλημμα ποὺ τῆς παρουσιάσθηκε ἄξαφνα αὐτὴ τὴ νύχτα, ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὴ δύναμή της. Καὶ τἄφινε νὰ λυθῇ μονάχο του...

Ε'.

Τὸ μεθύσι

Τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς ἕξη, στοὺς δρόμους τοῦ Ἰντρὲ ἦταν ἀκόμα σκοτεινά. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσ' στὴν ὁμίχλη, ἔφεγγε κανένας φούρνος ἢ καμμιὰ ταβέρνα.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ταβέρνες, ποὺ δίνουν στοὺς ἐργάτες ζεστὸ κρασί, ὁ Σαρλὸ κι' ὁ Τζὰκ κάθουνται, πίνουν καὶ κουβεντιάζουν.

—Ἔλα, Τζάκ, ἀκόμα ἕνα ποτηράκι.

—Ὄχι, κύριε Σαρλό, εὐχαριστῶ, Δὲν πίνω καὶ φοβᾶμαι μὴ μὲ βλάψῃ.

Ὁ Ναντὰς ἔβαλε τὰ γέλια:

—Ὄχι δά! Ἕνας Παρισιάνος σὰν καὶ σένα;... Ἀστειεύεσαι! Πιέ το κι' αὐτό!..

Ὁ Τζὰκ δὲν τόλμησε νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Τὸν κολάκευε ἡ φιλία ποὺ τοῦδειχνε σήμερα ὁ περήφανος πρίν κι' ἀκατάδεκτος αὐτὸς σχεδιαστής. Νά, πρωτύτερα, καθὼς τὸν εἶδε στὸ δρόμο, τὸν πλησίασε, τὸν χαιρέτησε καὶ τὸν προσκάλεσε στὴν ταβέρνα, ὅπου τὸν φίλεψε τρία ποτηράκια μὲ διαφορετικοῦ τὸ καθένα χρώματος κρασί.

Στὴν ἀρχή, ὁ Τζὰκ αἰστάνθηκε κάποια δυσπιστία. Ἦταν λιγάκι σὰ μου διασμένος. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσε ἡ ὁμιλία, τόσο ἔδρισκε τὸ Ναντὰ καλὸ καὶ συμπαθητικό. «Ὁ καϊμένος, συλλογιζόταν, παραστρατισμένος εἶναι βέβαια, μὰ ἔχει καλὴ καρδιά». Καὶ στὸ τρίτο ποτήρι, μὲ μιὰ ξαφνικὴ διάχυση, μὲ μιὰ ἔκτακτη ψυχικὴ θέρμη, ὁ μαθητὴς πρόσφερε τὴ φιλία του στὸ σχεδιαστὴ ποὺ τὴ δέχτηκε μ' εὐγνωμοσύνη. Ἔτσι ἔγιναν φίλοι. Κι' ὁ Τζὰκ ἐνόμισε πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ καὶ μερικὲς συμβουλές.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ κάτι τί, ἀγαπητέ μου Ναντά;... Ἄκουσέ με... ἐγὼ στὴ θέση σου... δὲν θἄπαιζα ποτέ... Ἄφησε τὸ παιχνίδι, δὲν εἶναι καλὸ πράμμα...

Μ' ἕνα νευρικὸ κίνημα, μὰ χωρὶς λέξη, ὁ Σαρλὸ ἄδειασε τὸ ποτήρι του. Ὁ Τζὰκ ἐνόμισε πὼς τὸν εἶχε συγκινήσει ἡ συμβουλή του. Καὶ μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄφερνε καλὸ ἀποτέλεσμα, ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Πίστεψέ με, ἀγαπητέ μου...

Ἀλλὰ τὸν ἔκοψε ἡ φωνὴ τοῦ ταβερνιάρη:

—Ἔ, παιδιά! δὲν ἀκοῦτε τὴ καμπάνα;

Ἀλήθεια· ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο ἀντηχοῦσε ἡ καμπάνα, μονότονη καὶ θλιβερὴ στὸν ψυχρὸ ἀέρα τῆς αὐγῆς, ἐνῷ ἀπ' τὸ δρόμο ἀκουγόνταν τὰ συρτὰ βήματα, τὰ βραχνὰ βηξίματα κι' οἱ κομμένες ὁμιλίες τῶν ἐργατῶν ποὺ πήγαιναν νὰ δώσουν τὸ «παρών».

— Πᾶμε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Τζάκ· εἶναι ὥρα.

Κι' ἐπειδὴ ὁ φίλος του εἶχε πληρώσει τὰ δυὸ πρῶτα κεράσματα, αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ πληρώσῃ τὸ τρίτο καί, βγάζοντας μὲ κάμάρι ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἰκοσάφραγκο, τὸ πέταξε στὸ τεζάκι κι' εἶπε:

— Τὰ ρέστα!

— Μπρέ, χρυσάφι;! ἔκαμε ὁ ταβερνιάρης, ἀσυνείθιστος νὰ βλέπῃ τέτοια νομίσματα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τσέπες μικρῶν ἐργατῶν.

Ὁ Ναντὰς δὲν εἶπε τίποτα, μὰ συλλογιστηκε μ' ἕναν παλμό: «Μπά! μήπως φάρεψε κι' αὐτὸς στὴ ντουλάπα τῆς Ζεναΐδας;...»

—Ἔχω κι' ἄλλα δῶ - μέσα! εἶπε ὁ Τζὰκ χτυπώντας τὴν τσέπη του.

Καὶ σκύβοντας σταυτὶ τοῦ Σαρλό:

— Γιὰ νἀγοράσω ἕνα δῶρο τῆς Ζεναΐδας.

— Μπά; ἔκαμε αὐτὸς γελώντας μὲ κακεντρέχεια.

Ὁ ταβερνιάρης κοίταζε καὶ ξανακοίταζε τὸ χρυσὸ εἰκοσάφραγκο μὲ κάποια δυσπιστία.

«— Τὰ ρέστα!» (Σελ. 361, στ. α'.)

— Κάμε λοιπόν! τοῦ εἶπε ὁ Τζάκ. Δὲ θὰ προφτάσω τὴ σημαία.

Ἡ καμπάνα, πραγματικῶς, ἄφινε τοὺς τελευταίους ἤχους, ἀργοὺς καὶ ξεψυχισμένους. Ἐπιτέλους ὁ Τζὰκ πῆρε τὰ ρέστα του κι' οἱ δυὸ φίλοι βγῆκαν ἀπ' τὴν ταβέρνα ἀλαμπράτσο.

— Τί κρῖμα, ἀγαπητέ μου Τζάκ, ποὺ εἶσαι τώρα ὑποχρεωμένος νὰ χωθῇς στὴ φυλακή σου! Τὸ βαπόρι τοῦ Σαὶν-Ναζαὶρ θὰ περάσῃ σὲ μιὰν ὥρα. Θἄθελα τόσο νὰ μείνω ἀκόμα λίγο μαζί σου! Μοῦ κάνει πολὺ κακὸ νὰ σ' ἀκούω· μακάρι νὰ μὲ συμβούλευαν κι' ἄλλοι σὰν καὶ σένα!..

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ Σαρλὸ τὸν τραβοῦσε κατὰ τὸν ποταμό. Ὁ Τζὰκ ἀφινόταν. Περπατοῦσε σὰ ζαλισμένος, σκόνταβε σὲ κάθε βῆμα καὶ πιανόταν μ' ὅλη του τὴ δύναμη ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ Σαρλό. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε φάει μιὰ γερὴ κατακεφαλιὰ ἢ πὼς τοῦσφιγγε τὸ μέτωπο ἕνα μολυβένιο καπέλλο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐδόσταζε παρὰ λίγες στιγμές.

— Γιὰ στάσου! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καμπάνα ἔπαψε.

—Ἀδύνατο!

Γύρισαν πίσω τους. Ὁ οὐρανός, ἀπάνω ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, ἀσπρολογοῦσε τώρα· ἀλλὰ ἡ σημαία εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

Ὁ Τζὰκ ἐτρόμαξε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ πιὸ ἀπαρηγόρητος κι' ἀπὸ τὸ μαθητή, φαινόταν ὁ φίλος του Ναντάς.

—Ἐγὼ φταίω! ἐγὼ φταίω! ἔλεγε. Ἄ, θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ διευθυντή, νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τὸν παρακαλέσω, νὰ τοῦ πῶ πὼς τὸ λάθος εἶναι δικό μου...

Τί δυστυχία!..

—Ὤ, μὰ μὴν κάνῃς ἔτσι, τοῦ εἶπε ἐπιτέλους ὁ Τζάκ. Δὲν θὰ πεθάνουμε τώρα, ἐπειδὴ θὰ πάρω μιὰ φορὰ ἀπουσία. Ἄλλο κακὸ νὰ μὴν πάθουμε! Ἔλα, σὲ συνοδεύω ὡς τὸ βαπόρι. Θὰ γυρίσω μὲ τὴ καμπάνα τῶν δέκα, θὰ μὲ μαλώσῃ λιγάκι κι' ὁ Λεμπεσκὰμ κι' αὐτὸ θἄναι ὅλο!

Ἴσια ἴσια αὐτὸ τὸ μάλωμα τοῦ Λεμπεσκὰμ εἶχε φοβηθεῖ ὁ φίλος μας Τζάκ. Ἀλλὰ ὁ φόβος δὲν ἐβάσταξε μπροστὰ στὴν χαρά, τὴν περηφάνεια ποὺ αἰσθανόταν περπατώντας στὸ πλευρὸ τοῦ Ναντὰ καὶ μπροστὰ στὴν πεποίθησι ποὺ εἶχε πὼς οἱ συμβουλές του θὰ τὸν γύριζαν στὸν ἴσιο δρόμο. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ μιλοῦσε καθὼς κατεβαίναν πρὸς τὸν Λείγηρα, κάτω ἀπ' τὰ χιονισμένα δέντρα. Ὁ βοριὰς ἔτσουζε, μὰ δὲν τὸν ἔνοιωθε. Καὶ ζωηρά, εὔγλωττα, διαχυτικά, ἔλεγε στὸν Σαρλὸ γιὰ τὸν καλὸ μπάρμπα-Ρουντὶκ ποὺ ἦταν ἁμαρτία νὰ λυπᾶται ἐξαιτίας του, καὶ γιὰ τὴν Κλαρίσση, τὴ θειά του μὲ τὴν ἀγγελικὴ ψυχή, ποὺ τοῦδχε τέτοια ἀγάπη.

— Νὰ τὴν ἔβλεπες πὼς ἦταν σήμερα τὸ πρωΐ! Χλωμὴ σὰν πεθαμένη... Τὴν εἶδα χτὲς τὸ βράδυ νὰ διαβάζῃ ἕνα γράμμα. Θἄταν δικό σου καὶ θὰ τῆς ἔγραφες πὼς ἔχασες πολλά... Ἔτσι ἄκουσα τοὐλάχιστο στὸ ἐργοστάσιο... Ἡ καϊμένη ἡ θειά σου! Πόσο θὰ λυπήθηκε!..

— Σοῦ εἶπε τίποτα, Τζάκ; Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ εἶπε...

—Ὄχι, ὄχι, οὔτε λέξη... Ἡ Ζεναΐδα τὴ ρωτοῦσε μὰ δὲν τῆς ἀποκρινόταν. Οὔτ' ἔφαγε τὸ πρωΐ. Φοβᾶμαι μὴν ἀρρωστήσῃ.

— Τὴν καϊμένη τὴ θειά! ἔκαμε ὁ Ναντάς. Μὰ τὸ θέλω κι' ἐγὼ ποὺ τὴν πικραίνω τόσο;.. Ἀληθινά, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος!

Ὁ Τζὰκ συγκινήθηκε.

«Φτάνει πιά, εἶπε μέσα του. Γιὰ πρώτη φορὰ ὅσα τοῦ εἶπα εἶναι ἀρκετά...»

Ἔφτασαν στὴν προκυμαία. Τὸ βαπόρι δὲν φαινόταν ἀκόμα. Πυκνὴ ὁμίχλη σκέπαζε τὸν ποταμὸ ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη ὡς τὴν ἄλλη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 189]

Μετὰ τὶς τόσες προσευχές,
Ἐπιμέρωσε κι' ἡ μέρα ἡ βλογημένη
Ποὺ στὴν πατρίδα γύριζα
Μὲ γλήγορο καράβι, εὐτυχισμένη.

Νά! φάνηκαν τῆς τὰ βουνὰ
Καὶ τἀκρογιάλια τὰ γραμμένα,
Πύργοι, παλάτια κι' ἐκκλησιές,
Γνώριμα τόσα μέρη, ἀγαπημένα.

Νὰ καὶ τὰ Πριγκιπόννησα
Ὅλο γιομάτα ἀπὸ δροσιὲς καὶ μύρα
Μὲ τὶς πεντάμορφες ἀχτὲς
Ποὺ τὶς ἐξύμνησε ἡ λύρα.

Νά, παραχεῖ κι' ὁ Βόσπορος,
Κι' ἀνάμεσό του ἡ Πόλη μου [προβάλλει
Ποὺ βλέπουν ὅλ' οἱ πόθοι μας,
Ἡ ξακουστὴ μὲ τὰ περίσσια [κάλλη . . .

Μὰ στὴ χαρά μου ἄξαφνα . . . [ξυπνῶ
Ἄχ, ἦταν μόνο ὄνειρα, ὠμένα!
Τάχα κανένα πρωινὸ
Θὲ νὰ τὰ ἰδῶ πραγματοποιη- [μένα ; . . .

Ἄχ, Πόλη

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ . . .

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 183]

Εἶναι φορὲς ποὺ ἡ νοσταλγία γιὰ τὰ παιδικά μου χρόνια γίνεται ἀβάσταχτη, τυραννική. Νοιώθω κάτι μέσα μου, κι' αὐτὸ τὸ κάτι ὅλο καὶ μεγαλώνει, φουσκώνει, μὲ πνίγει, λὲς καὶ ζητάει νὰ ἐξοπάσῃ, νὰ λευτερωθῇ. Καὶ τότε ἕνας πόθος μὲ κυριεύει ὁλάκερη: Νὰ τρέξω, νὰ τρέξω σὰν τρελλή, νὰ πλανηθῶ ὧρες πολλές, χωρὶς σκέψη. Νὰ τριγυρίσω στὶς ἐξοχές, νὰ σκαφαλώσω, νὰ χαθῶ παντοῦ μὲ τὴν εὐκολία τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ξέρει νὰ καταργῇ κάθε φραγμό, κάθε ἀπαγόρευση. Καὶ γ' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς λευτεριᾶς, τὸν πλατύ, τὸν καθαρὸν ἀέρα. Καὶ νᾶμαι ἀμέριμνη κι' εὐτυχισμένη. Νὰ γελοῦν τὰ χείλια μου κι' ἡ ψυχή μου. Ν' ἀντηχοῦν ἀπ' τὶς εὐθυμες φωνές μου οἱ ὄμορφες ἐξοχές.

Περπατοῦσα μονάχη μου στὴν ἐξοχή. Θεέ μου! Τί μαγευτικὰ ποὺ ἦταν ὅλα! "Ω! γιὰ δέστε κεῖ πέρα, τί κοκκινίζει; Ἀπὸ μακρυὰ θαρρῶ πὼς εἶναι ἄπειρες σταγόνες ἀπὸ αἷμα χυμένες σὲ καταπράσινο χαλί! Μιὰ τρεμούλα μὲ πιάνει, σὰ χαρά, σὰ λύπη, κάτι ἀπροσδιόριστο.

Περπατῶ πιὸ γλήγορα . . . Καὶ νὰ μπροστά μου τώρα χωράφια ἀπέραντα . . . Τὰ στάχυα εἶναι ἀκόμα μικρά. Μ' ἀνάμεσά τους, ἄπειρες παπαροῦνες κουνοῦνε τἀλυκα πέτελά τους στ' ἀλαφρὸ χάδι τ' ἀνοιξιάτικου ἀγέρα. "Ω! τὰ χαριτωμένα λουλουδάκια, τὰ γεράτα ζωὴ κι' ὀμορφιά, μὲ τὴν προκλητική τους ὄψη! Μούχρεται ζάλη σὰν τὰ κοιτάζω. Εἶναι τόσα πολλά! Εἶμαι σὰ μεθυσμένη. "Ἀχ! νὰ μποροῦσα νὰ ριχνόμουνα σὰν τότε ἀνάμεσα στὰ στάχυα, νὰτρεχα λεύτερη σὰν τὸ πουλί! Νὰ νοιώσω καὶ πάλι τὸ κορμί μου τσακισμένο ἀπ' τὴν πολλὴ κούραση . . . Καὶ τ' ἀεράκι νὰ χαϊδεύῃ τὸ ἱδρωμένο μου πρόσωπο καὶ ν' ἀνεμίζῃ τὸ φόρεμά μου. Καὶ νὰ γελῶ, ὅλο νὰ γελῶ. Νὰ κόψω παπαροῦνες πολλές, σωρούς. Νὰ τρέξω παντοῦ γιὰ νὰ διαλέξω τὶς πιὸ ὄμορφες, τὶς πιὸ μεγάλες, τὶς πιὸ ἄλυκες, ἂν εἶναι δυνατό. Νὰ φτιάσω ἕνα πελώριο μπουκέτο. Νὰ γεμίσω τὰ χέρια μου, τὴν ἀγκαλιά μου, νὰ χαθῶ ὅλη μέσα στὰ κόκκινα κύματα. Κι' ἂς βάψουν τὰ χέρια μου, τὸ πρόσωπό μου, τὸ φόρεμά μου ἀκόμα, ἀπ' τὸν αἱμάτινο χυμό τους, κι' ἂς μὲ μαλώσῃ ἡ μαμμὰ γιὰ τὸ καταστραμμένο ρούχο. Θἄναι τόσο ὄμορφο τὸ βάψιμο καὶ τὸ μάλωμα τόσο γλυκό! Κι' ὅταν χορτάσω τὶς παπαροῦνες, νὰ τρέξω στὰ λειβάδια νὰ συμπληρώσω τὴ συλλογή μου μ' ἄσπρα, κίτρινα μαβιὰ λουλουδάκια. Κι' ἔπειτα νὰ κάμω ἕνα ὡραῖο στεφάνι καὶ νὰ τὸ φορέσω πάνω στὰ ξέπλεχτά μου μαλλιά. Κι' ἔτσι στολισμένη, νὰ τρέξω νὰ τὸ δείξω σ' ὅλους γεμάτη ἀπὸ χαρά, θρίαμβο, ἐνθουσιασμό. Καὶ ν' ἀκούσω τὰ παινετικά τους λόγια μὲ πρόσωπο γελαστό, μὲ μάτια λαμπερὰ ἀπὸ εὐτυχία καὶ περηφάνεια.

Ξάφνου φωνίτσες δροσερὲς ἀντήχησαν ἐκεῖ σιμά μου. Γέλια, ξεφωνητά, χαρούμενα λόγια, θόρυβος, κακό. Ποῦθε ξεφύτρωσαν ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ὅλα τοῦτα τὰ μικρούλια; Τὰ χωράφια γεμίζουν ἀπ' τ' ἀλαλητό τους . . . Ὁ ἀγέρας ἀναδεύει κασταν ά, μαῦρα, ξανθὰ μαλλάκια. Καὶ τὰ πολύχρωμα κεφαλάκια σκύβουν πάνω στὰ στάχυα. Τὰ μικρὰ χέρια κόβουν ἀλύπητα. Οἱ παιδιάτικες ἀγκάλες φαντάζουν κατακόκκινες. Πῶς τὰ κοιτάζω τὰ παιδάκια! Δὲ μπορῶ νὰ χορτάσω τὰ μάτια μου ἀλλοῦ. Ζηλεύω ἴσως; . . . "Οχι! Μιὰ ὁλοκάθαρη εἰκόνα παρουσιάζεται μπροστά μου. Τὸ πρόσωπό μου φωτίζεται ἀπὸ χαρά. Γελῶ χωρὶς νὰ θέλω, τἀθῶο παιδιάτικο γέλιο ποὺ βγαίνει ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς . . . Γιατ' εἶδα, γνώρισα καλά, ἀνάμεσα στὰ παιδάκια καὶ κάποιο μικρὸ ἀγαπημένο κοριτσάκι, ποὺ ἄδικα ζητοῦσα τόσον καιρό, ποὺ τὸ νόμιζα χαμένο γιὰ πάντα . . . Γνώρισα τὸ κοριτσάκι ποὺ ἤμουνα κι' ἐγὼ μιὰ φορά . . . Χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, πήδησα τ' αὐλάκι μὲ ὁρμὴ κι' ἔτρεξα νἀνταμώσω τὰ μικρά. Ἔκοψα κι' ἐγὼ λουλούδια μαζί τους, κι' ἡ χαρούμενη φωνή μου ἀναμίχτηκε μὲ τὶς δικές τους. Στὰ μάτια μου φάνηκε ἡ παλιὰ λάμψη καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνοιωσα τὸν ἑαυτό μου ἔτσι ἐλαφρό, ἔτσι ἀμέριμνο, ἔτσι λεύτερο σὰν τότε . . .

Μ' ἀλίμονο, γιὰ μιὰ μόνο στιγμή . . .

Δέλια

ΟΡΦΑΝΙΕΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 187]

Χωσμένο μέσ' στὰ καταπράσινα ραδίκια, ποὺ τἄχει μέσα σὲ τέσερα καλαθάκια, δυὸ ἀπ' τὄνα χέρι καὶ δυὸ ἀπ' τἄλλο, ἀνεβοκατεβάζει τὸ κεφάλι του μὲ μισόκλειστα τὰ νυσταγμένα μάτια του...

Τὸ κακόμοιρο τὸρφανό...

Βρῆκε ἄσυλο πίσω ἀπ' τὸ νεοχτισμένο Γυμνάσιο γιὰ νὰ μὴν τὸ δέρνῃ ὁ παγωμένος βοριὰς ποὺ φυσᾶει μανιασμένα.

Κάθομαι καὶ τὸ βλέπω μὲ χίλιες δυὸ σκέψεις στὸ νοῦ . . .

Νά, τώρα τινάζει τὸ κεφάλι του ἀπότομα, ἀλλὰ μ' αὐτὴ του τὴν κίνηση χτυπᾶει λίγο τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο.

Ἀνεβάζει τὸ χέρι του μηχανικὰ στὸ σημεῖο ποὺ χτύπησε, ἀλλὰ καὶ πάλι ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὕπνου . . . Ποιὸς ξέρει ποιὸ ἀπ' τὰ μύρια παιδιὰ τοῦ ὕπνου τἄραξε τὸ δύστυχο ὀρφανό!

Λίγο ποιὸ πίσω, στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κτίριου, ἀκούγονται τὰ κρυστάλλινα γέλια τῶν ἄλλων παιδιῶν, ποὺ ἔχουν στήσει ἕνα ξύλο μαχρὺ καὶ κουνιόνται σὰ σὲ ζυγαριά.

Ἀφοῦ τὸ κοίταξα λίγο ἀκόμη, ἔφυγα βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ξύπνησα ἀπὸ τὴν παιδιάστικη τρεμουλιαστὴ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ πιὸ τρανή.

— Ραδίκια, ραδίκια!

Φάντασμα

R. DE SAINT-PIERRE

ΑΙΘΕΡΙΕΣ ΑΡΜΟΝΙΕΣ (1).

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 185]

. . . Αὐτὰ τὰ βουητὰ τῶν λειβαδιῶν, αὐτὰ τὰ κελαρίσματα τῶν δασῶν ἔχουν θέλγητρα ποὺ τὰ προτιμῶ ἀπ' τὶς συμφωνίες τὶς πιὸ μεγαλόπρεπες· ἡ ψυχή μου παραδίνεται, νανουρίζεται ἀπ' τὰ κυματοειδῆ φυλλώματα τῶν δέντρων, ἀνυψώνεται μαζὶ μὲ τὶς κορυφές τους πρὸς τὸν οὐρανό, μεταφέρεται στοὺς καιροὺς ποὺ τὰ εἶδαν νὰ γεννιοῦνται καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τὰ δοῦν νὰ πεθαίνουν: ἐκτείνουν στὸ ἄπειρο τὴν περιωρισμένη καὶ πρόσκαιρη ὕπαρξή μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ μιλοῦν ὅπως ἐκεῖνα τῆς Δωδώνης μιὰ γλῶσσα μυστηριώδη· μὲ βυθίζουν σὲ ἀρρητες ὀνειροπολήσεις ποὺ πολλὲς φορὲς ἔκαμαν νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια μου τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων. Μεγαλόπρεπα δάση, εἰρηνικὲς ἐρημιὲς ποὺ πιότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ καθυσυχάσατε τὰ πάθη μου, ὰς ἤταν δυνατὸ νὰ μὴ ταράξουν ποτὲ τὰ ἠχητικὰ ἀδένδρα μέρη οἱ φωνὲς τοῦ πολέμου!

Μὴ συνοδέψετε μὲ τὰ εὐλαβητικά σας μουρμουρητά, παρὰ τῶν πουλιῶν τὰ τραγούδια ἢ τῶν φίλων, ποὺ θέλουν νὰ ξεκουρασθοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σκιά σας, τὶς χαριτωμένες κουβέντες!

(*Μετάφραση*) *Ζενιθ*

(1) Ἐδῶ ὁ Bernardin de Saint-Pierre περιγράφει τὸ θορυβητὸ τῶν δένδρων μέσα σ' ἕνα δάσος. Βλέπει ὁ καθένας, πόσο αἰσθάνεται, τὴν ἐνδόμυχη καὶ μυστηριώδη φωνὴ τῆς φύσης.—Ζ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: —"Ησουν καλὸ παιδὶ τὸ πρωὶ στὴν ἐκκλησιά;

Ἡ μικρὴ Μαρία: —Πῶς; "Ενας κύριος μοῦ ἔφερε ἕνα δίσκο γεμάτο λεπτά. Καὶ τοῦ εἶπα: «ὄχι, εὐχαριστῶ».

Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος

* * *

Ἡ κυρία στὴν κάινούρια μικρὴ καμαριέρα:

— Καὶ ξυπνᾷς πρωΐ;

— Πολύ, κυρία. Στὸ ἄλλο σπίτι ποὺ ἤμουν ξυπνοῦσα τόσο πρωΐ, ποὺ ἔφτιανα ὅλα τὰ κρεββάτια πρὶν σηκωθῇ ἀκόμα κανένας!

Κατίνα Μουρζίκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1926.

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ οἱ φίλοι μου μὲ τὴν ἀνεγγυάλια τῶν νέων μου μυθιστορημάτων. "Ολοι μοῦ γράφουν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ καλύτερη ἐκλογή: Ὁ Daudet ἐξακολουθεῖ· ὁ Chancel διαδέχεται τὸν Chancel καὶ προστίθεται ἡ Selma Langerlöf, ἡ μεγάλη Σουηδή, ποὺ τόσο ἀρέσουν στὰ παιδιὰ τὰ διηγήματά της καὶ τὰ παραμύθια της. Κι' ὅμως ἀκόμα δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα. Γιατὶ κι' ἄλλες ἐκπλήξεις σᾶς ἑτοιμάζω, ἂν μάλιστα, ὅπως ἐλπίζω, θὰ μπορέσω νὰ κάμω τὸ φύλλο δωδεκασέλιδο . . .

Μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια, *Ὀρεστιάδ*, θὰ συνετίσῃς νὰ ἐκφράζεσαι ὡραιότατα στὴ δημοτικὴ ποὺ σοῦ ἀρέσει. Κι' ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ μὲ διαβάζῃς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς . . . Ἀ, δὲν τοῦ ἔφερα πῶς εἶσαι καὶ κυνηγὸς καὶ πῶς τὸ καλοκαίρι, καθεμέρα, ἔβαζες τὰ κυνηγετικά σου παπούτσια. Ἐπαιρνες τὸ τουφεκάκι σου κι' ἐγύριζες τὰ χωράφια γιὰ πουλιά, καὶ μάλιστα σκότωνες ἕνα-δυὸ ποὺ μὲ μεγάλη χαρὰ τὰ πήγαινες στὸ σπίτι. "Αρτεμις λοιπόν. Μὰ ἔχεις καὶ σκύλο;

Δὲν πειράζει, *Τραυματία* τοῦ *1913*, ὅποτε θέλησεις παίρνεις ἄλλο φυσιδώνυμο ποὺ νὰ σοῦ ταιριάζει περισσότερο. Σοῦ εὐχήθηκα καλὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικὲς καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ *Δεπτὴ Μαργαρίτα*, μοῦ γράφει γιὰ τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἤθελε νἀχουμε ἡ *Ζωούλα Καραβᾶ*: Ναί, εὐχαρίστως νὰ κάμουμε ἔρανο· ἂν ὅμως, λέει, θὰ πάῃ κι' αὐτὸς σὰν τὸν ἔρανο γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου,—γιαβὰς-γιαβὰς ποὺ λένε κι' οἱ Τοῦρκοι,—θὰ περάσῃ τόσος καιρός, ὥστε τὸ ἀεροπλάνο δὲν θὰ μᾶς χρειάζεται πιά, γιατὶ ὡς τότε ὅλη ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία θὰ γίνεται μὲ ἀεροπλάνα . . . Τῆς ἄρεσαν πολὺ κι' οἱ «Ὀδῖτες» τοῦ *Ἀφρισμένου Κύματος*. Κι' αὐτή, λέει, ὅσες φορὲς βλέπει ὀδῖτες ἀνθοδόχες, θυμᾶται τὴ μάχη. Πόσο ἀξια ἔχουσαν, πόσες καταστροφὲς ἔφεραν, καὶ τώρα ἔχουν ἀνθῆ!..

"Ἐχεις δίκιο, *Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκη*, ὁ δρισμὸς τῶν λέξεων, στὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα. Κι' ὅταν ἡ λέξῃ εἶναι κύριο ὄνομα, πάει καλά· λὲς «νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖος βασιλεύς, ἥρως τοῦ 21ου καὶ τέλειώνει. Ὅταν ὅμως εἶναι οὐσιαστικό, καὶ μάλιστα ἀφηρημένο: μέλος, νόμος, ἀρετή, κακία, ἀλήθεια, ἰσότης καὶ καθεξῆς; Σὲ βεβαιῶ λοιπὸν ὅτι κι' ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ ὁρίζω κάτι τέτοιες λέξεις. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο ὁ φιλοσοφικὸς νὰ ποῦμε ὁρισμὸς ποὺ ἔχει πάντα τὴ δυσκολία του (τί εἶναι νόμος; τί εἶναι ἀλήθεια;) εἶναι ἀκόμα ποὺ στὶς Ἀσκήσεις κάθε ὁρισμὸς πρέπει νὰ εἶναι τέτοιος, ὥστε νὰ μὴ μαντεύῃ κανεὶς ἀμέσως τὴ λέξη. Ὁπωσδήποτε, αὐτὰ ὁρίζε τα σὺ ὅπως μπορεῖς καὶ μὴ σὲ μέλει· ἐγὼ πάντα διορθώνω τοὺς ὁρισμοὺς στὶς Ἀσκήσεις ποὺ ἐγκρίνω γιὰ δημοσίευση. Γιὰ ποιήματα τοῦ Κρυστάλλη γράψε στὸν ἐκδότη κ. Ι. Ν. Σιδέρη, ὁδὸς Σταδίου.

Κι' ἐδῶ στὰς Ἀθήνας, *Φιλόσοφη*, θὰ βρῇς τώρα ὁρούς. Ναί, ὁ Nicolas Ségur καὶ ὁ Ν. Ἐπισκοπόπουλος εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ζακυνθινός, ἦλθε πρῶτα ἐδῶ καὶ, ὡς τὰ 25 του χρόνια, ἔγραφε (διηγήματα, μυθιστορήματα, κριτικές, χρονογραφήματα) ἑλληνικά. Ἦταν πολὺ γνωστὸς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ ἡμερολόγια μπορεῖ νἀνεῖς νὰ βρῇ ἔργα του. Ἔπειτα ἔφυγε στὸ Παρίσι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ ἐκεῖ γαλλικὰ μὲ τὄνομα Ségur, ποὺ εἶναι τὸ μητρικό του. Σήμερα θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀνάμεσα στοὺς Γάλλους λογοτέχνες· δημοσιεύει κριτικὲς σὲ πολὺ σπουδαῖα περιοδικὰ κ' ἔχει ἐκδόσει τρία - τέσσερα μυθιστορήματα ποὺ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση. Ἦταν στενὸς φίλος, θαυμαστὴς καὶ μαθητὴς τοῦ Anatole France.

Μὲ πολλὴ μου χαρὰ, *Μὴ μεδημόνει*, εἶδα ὅτι σὲ ὠφέλησε ἡ μητρική μου παρατήρηση καὶ τώρα προσπαθεῖς νὰ γράψῃς πιὸ ξεκούραστα καὶ πιὸ καθαρά. Πραγματικῶς, τὸ σημερινό σου γράμμα τὸ διάβασα χωρὶς καὶ ἕνα κόπο. Ὅσο γιὰ τὸ παθημά σου μὲ τὰ «Ἀλλόκοτα Μάτια» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἔννοια σου γιατὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐνόμισαν πὼς ὁτὶ διήγημα ἐκεῖνο περιγράφει τὰ δικά του. Γιὰ Γαλλικὴ Μέθοδο δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη. Γράψε στὸν κ. Ἰ. Δ. Κολλάρο (ὁδὸς Σταδίου) νὰ σοῦ στεῖλῃ τὸν κατάλογό του καὶ ρώτησέ τον.

Ἀληθεια, *Ἴρις*, στὴ σωματικὴ ἀγωγὴ ἡ Ἑλληνίδα μένει ἀκόμα πίσω, ἀλλὰ ἐλπίζω μὰ τὴν κίνηση ποὺ γίνεται τώρα καὶ μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐπικρατοῦν, γρήγορα κι' αὐτὴ θὰ προοδεύσῃ. Δὲν ἔχω καταγίνει εἰδικῶς κι' ἐπομένως δὲν ξέρω ἂν ἡ καλύτερη γυμναστικὴ γιὰ ἕνα κορίτσι εἶναι τὸ περπάτημα καὶ τὸ κολύμβημα, ἢ ἂν χρειαζώντκι καὶ μερικὰ ἄλλα παιχνίδια. — Ὁ *καιρὸς πάντα μὲ αἰ· τὸ ἀλλάκερος* θέλει μὲ *ε*.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου, *Μοναλίζα*, καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ τώρα ποὺ πῆρες καὶ σὺ ψευδώνυμο. Δὲν νομίζεις ὅμως πὼς θἄταν καλύτερα νὰ τὸ γράψουμε χωριστά: *Μόννα Λίζα*; Γιατί, ξέρεις, ἐκεῖνο τὸ *Μόννα* σημαίνει κυρά, κορία, ζέσποινα, κι' εἶναι σὰ νὰ λέγαμε «κυρὰ-Λίζα.» Ἔτσι λεγόταν ἡ περίφημη Τζοκόντα ποὺ τὴν ἀπαθανάτισε ὁ Λεονάρδος Ντὰ-Βίντσι μὲ τὸ θυμάσιο πορτραῖτο ποὺ τῆς ἔκαμε: Μόννα Λίζα Τζοκόντα.

Χαίρω πολύ, *Κατίνα Μουρζίκου*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ κι' ὡραῖα λόγια. Νὰ ἰδῇς ὅμως τί σύμπτωση; ἂν ἐτελείωνε φέτος ὁ «Τζάκ», τοῦ χρόνου θἄβαζα κάποιο μυθιστόρημα τοῦ Charles Dickens, τοῦ μεγάλου Ἄγγλου μυθιστοριογράφου. Τὰ ἔργα του βέβαια εἶναι μεγάλα καὶ γιὰ μεγάλους· ὅλα ὅμως τὰ ἔχουν διασκευάσει καὶ γιὰ παιδιά, ὅπως ὁ κ. Ξενόπουλος διασκεύασε τὸν «Τζάκ». Ἐπιφυλάσσομαι λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω ἀργότερα κανένα «Δαυὶδ Κόπερφηλδ» ἢ κανένα «Ὀλιβερ Τοὺιστ».

Τί ὡραῖα ποὺ μοῦ περιγράφεις, *Δροσερὸ Δουλουδί*, τὴν καλοκαιριάτικη ζωή στὸ Καλαμάκι. Ἀλλὰ τί λές; νἄρθω κι' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ κάνω μπάνια στὸ νερὸ καὶ στὸν ἥλιο;.. Μὰ ποιὸν ν' ἀφήσω ἐδῶ νὰ βγάζῃ τὸ φύλλο; Ἔπειτα, ὡς ποιὸ νὰ φτάσῃ ἡ καλή σου πρόσκληση, χειμώνιασε. Τοῦ χρόνου πιὰ νὰ ἰδοῦμε.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς *Λέλιας* ἀντιγράφω: «Πῶς ζηλεύω τὴ *Μάγισσα* ποὺ μπόρεσε νὰ ξαναπεράσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο σου, τὸ ἱερὸ αὐτὸ ποὺ κάθε Διαπλασόπουλο ὀνειρεύεται νὰ ἐπισκεφθῇ τουλάχιστο μιὰ φορὰ στὴ ζωή του! Κάποτε κι' ἐγὼ πέρασα μὲ καταδιοχτύπι τὸ κατώφλι σου, μὰ ἤμουν τόσο μικρή, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ νοιώσω ὅλο τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μου». — Παρακάτω εὐχαριστεῖ τὴν *Αἰμυλία Χώβ* ποὺ τῆς ἐπαίνεσε τὰ κομμάτια της στὴ Σελίδα, (ἂν καὶ δὲν ἔχουν, λέει, καμμιὰ ἀξία,) κι' ἀναφέρει τὴ *Βασίλισσα στὶς Παπαροῦνες*, ποὺ «στόλισε τελευταῖα τὴ Σελίδα μὲ πολλὰ ἀξιόλογα πράγματα», καὶ τὸν *Ἄγη*, ποὺ τὰ κομμάτια του ἔχουν «κάτι τὸ αὐθόρμητο, τὸ ἀνυπόκριτο, τὸ ἀληθινό, ποὺ δὲν τὸ συναντᾷς κανεὶς τόσο εὔκολα».

Στὸν Ποιητικὸ Διαγωνισμό, τρεῖς «Ἑσπέρες» ποὺ ἤθλαν σὲ πολὺ καλὴ θέση, εἶναι τῆς . . . *Λιλάντας*. Μάλιστα! τὸ θέμα τότε τῆς ἄρεσε τόσο, ὥστε ἔκαμε δυὸ συγχρόνως σονέττα. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ποιὸ νὰ προτιμήσῃ, ἔστειλε καὶ τὰ δυό, τὸ ἕνα ὡς *Λία Κάρλη*, τὸ ἄλλο ὡς *Δόμνα Λώρου*. Σὲ λίγο τῆς ἔρχεται καὶ τρίτο. Τὸ στέλνει κι' αὐτὸ ὡς *Νέλλη Βελιανή*. Ἔτσι, μοῦ γράφει, κατάφερε νὰ πάρῃ Β' Βραβεῖο, διαγωνιζομένη μὲ τόν... ἑαυτό της, ἀφοῦ ἔστειλε τόσα ποιήματα. Ἀλλὰ καὶ τί εὐκολία νὰ βρίσκῃ ψευδώνυμα ἡ,—ἐδῶ ταιριάζει, — *ψευτονόματα*, ὅπως ἔλεγαν μιὰ φορὰ τὸ ψευδώνυμο οἱ... μαλλιαροί!

Εἶδα, παιδιά μου, καὶ τὴν προτομὴ τοῦ Πολέμη, ἑτοιμη πιά, στὸ ἐργαστήρι τοῦ γλύπτη κ. Κουλουρῆ. Τί ὡραία ποὺ εἶναι! Ὀλοζώντανος ὁ ποιητής, *κἀ σοῦ μελήσῃ* ποὺ λένε, πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ τέλειου ἐκείνου προπλάσματος ποὺ εἶχε κάνει ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὁ μακαρίτης Δούκας. "Α, σᾶς βεβαιῶ ὅτι τέτοιν προτομή, μὲ τέτοια ὁμοιότητα καὶ καλλιτεχνικὴ ἀξία, δὲν ἐστήθηκε ἀκόμα στὰς Ἀθήνας. Κάμετε λοιπὸν νὰ μαζευθῇ καὶ τὸ μικρὸ ὑπόλοιπο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τὴν στήσουμε τὸ γρηγορότερο, νὰ τὴν καμαρώνουμε.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχισμένους γάμους τῆς ἀγαπητῆς μας *Δήμητρας Κοκκουλάκη*, τῆς γνωστότατης *Χαλικουτοπούλας* ἀπὸ τὰ Χανιά, μὲ τὸν κ. Σταμάτη Ποθουλάκη, ταγματάρχη. Τὶς καλύτερές μου εὐχές.

Σταράτη, ποὺ τὸ εἶχες καιρὸ ἕνα διάκαιρο χρόνο, *Κων. Δ. Κούμουλε* καὶ *Μαρουσιωτάκι*, δεχθῆτε τὶς πιὸ θερμές μου εὐχαριστίες γιὰ τὰ ξεσταθιάματά σας.

Ὡραίος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Σείριος*, *Ἀνθεμίς*, *Ἀργυρόπτερος Κόρη*, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, *Ἀράπα*, *Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἀρσακειάς*, *Σγουρόμαλλη*, *Ἐρμῆς τῆς Ἄνδρου*, *Ὡραία Ἑλληνίς*, *Ποτισμένη Ψυχή*, *Μανόλα*, *Κων. Δ. Κούμουλος*, *Βεατρίκη*, *Μηλολόνθη*, *Σκλάβα Βασίλισσα*, *Νικ. Κ. Παπουδόπουλος*, *Μαρίκα Μανουρίδου* καὶ *Πέτρος Α. Μαρκουλῆς*. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τὸς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σὲ μερικά, — ὄχι, δυστυχῶς, ὅλα, — θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της, *Χ. Ματρακίδην* (τὰ ἔλαβα ὅλα ἐγκαίρως· ἐλπίζω) *Μουσηγέτην* (ἡ «εὐσταθιανὴ σαλπιγξ» εἶναι μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτιοῦ πέρσυ τὸ βραβεῖο Νομπὲλ τὸ πῆρε ἕνας ποιητὴς "Ἄγγλος· φέτος δὲν ἐδόθηκε ἀκόμα, ἀλλὰ καθόλου ἀπίθανο νὰ τὸ πάρῃ ὁ δικός μας Παλαμᾶς· γιὰ τὸ ποίημα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, γιατὶ τώρα οὔτε δέχομαι οὔτε διαβάζω) *Πασίγνωστον* (δὲν τὸ πιστεύω πὼς «κανενὸς δὲν ἀρέσει τὸ σχολεῖο» αὐτοὶ ποὺ μοῦ ἔγραψαν πὼς χαίρονται τώρα ποὺ ἀρχίζει, νὰ εἶναι βέβαιος πῶς μοῦ τὸ λένε ἀλήθεια!) *Πανόραν* (πολὺ χάρηκα ποὺ σὲ ἄφησε ἡ «τεμπελίτης» καὶ μοῦ ἔγραψες τόσα ὡραῖα πράγματα· νὰ ἰδῶ ὅμως, θὰ ἐξακολουθήσῃς; ἄ, τί ὄμορφα ποὺ πέρασες τὸ καλοκαίρι σου! τί διαλεχτὰ ἔργα διάβασες καὶ εἶδες!) *Σοφίαν Γ. Βρατσάνου* (ἐστειλα περαστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου) *Νοέλλαν* (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· τὸ πρῶτο σου γράμμα μοῦ ἄρεσε πολὺ· οἱ ἀπαντήσεις σου δεκτὲς· γράφε μου·) *Μικρὴν Ἐπαρχιώτισσαν* (ἐστειλα· ὤ, θὰ εἶναι πολὺ λυπηρὸ νὰ κλείσῃ τὸ Ἀρσάκειο τῆς πόλης σας καὶ τόσα κορίτσια νὰ μείνουν στὴ μέση· ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴ γίνῃ·) *Γ. Θ. Καρατζᾶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, ἂν ἤθελα αὐτὸ τὸ προνόμιο στοὺς ἀγοραστάς, θὰ πληθαίναν οἱ ἀγοραστά· ἀλλὰ θὰ λιγόστευαν οἱ συνδρομηταί·) *Τριαντοφυλλένιαν* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ πολύ, ἐστειλα· γιὰ τὸ *καινούριος* εἶπα καὶ προχθές·) *Ἄμλετ* (δὲν πειράζει, κρύψε τὴν ὄρεξή σου· γιὰ τὶς διακοπές· ναί, τὸ ξέρω ὅτι στὸ Δεόντιο Δύκειο ἔχω πολλοὺς φίλους·) *Δημ. Χ. Παπαϊωάννου* (δεκτή·) *Φιρφιρίκον* (μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς γίνεται τώρα π. χ. θὰ ἐργασθῆτε τρεῖς μῆνες· ἔπειτα θἄχετε τὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγένν

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

"Οσοι ἔλησε ἡ συνδρομή των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

"Οσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

"Οσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229. Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 9 Δεκεμβρίου.)

694. Λεξίγριφος

Τοῦ Ἰακὼβ παίρνεις τὸ γιὸ
Καὶ θηλυκὴ ἀντωνυμία
Κι' εὔκολα κάνεις μὲ τὰ δυὸ
Ἀρχαῖο κράτος στὴν Ἀσία.

Πενεμένη Ψυχὴ

695. Στοιχειόγριφος

Μὲ φθονεῖς; δὲν μὲ πειράζει.
Μοῦκοψες καὶ τὸ λαιμό;
Ἐ, μ' αὐτὸ δὲν ἔχει χάζι,
Σωστὸ κάνεις φονικό!

Γ. Ι. Σ.

696. Στοιχειοτονόγριφος

Τὸν τόνο τοῦ Ἀργοναύτη
Τὸν σύρω πρὸς τὸ τέλος,
Τοῦ ἀφαιρῶ ἕνα μέλος,
Καὶ γίνεται θεότης
Σὲ ὅλους προσφιλής,
Ἀρρώστους κι' ὑγιεῖς.

Φωτιά

697. Μεταγραμματισμός

Ὄρος, ὅτην Ἑλλάδα κεῖμαι
Ἂν μάφήσης ὅπως εἶμαι,
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Βασιλιὰς σοφὸς προβάλλει.

Ζουλεΐκα

698. Πυραμίς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν, πρόθεσις, εὔοσμον ἄνθος, ἄλλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θάλασσα τῆς Εὐρώπ. Τουρκίας, ἥρως στρατηγὸς τοῦ 21.

Ἀγριεμένος Ὠκεανός

699. Μεταμορφώσεις

Ἡ *Μῆλος* διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Αἶνος*.

Λίβιος

700. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Γιαννάκη, Τοτό, Πίτσα, παίζουμε;
— Τί;
— Αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

701. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἥρωα Ἀργοναύτην, τὰ δὲ τρίτα γράμματα χώραν τῆς Ἑλλάδος.

1, Βασιλόπαις τῆς Ἰθάκης· 2, Ἀρχαῖος γεωμέτρης καὶ ἀστρονόμος· 3, Ἄγριον ζῶον· 4, Χρονικὸν διάστημα· 5, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης· 6, Ἀστερισμός· 7, Ὡραία πόλις τῆς Ἰταλίας.

Τρυγονάκι

702. Φωνηεντόλιπον

τς - πδς - *** - μν - ρζ - πκρ - *** - δ - κρπ - γλκς.

Πολύβιος

703. Γρῖφος

```
ε        ε        S
ε  α     ε   Σ    S
ε        ε  Αἶνος τί; τί; μ' S L S
                  S
```

Σγουρόμαλλη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

704. Énigme

Dans le matin, je semble
A une tout petite miette ;
Mais à midi je dors,
—Je ne suis pas symbole,—
Beau, tendre, pour la mort,
Dans la nuit, je m'apprête
Et je cours vers le néant
Dans un suprême vol.

(Πρωτότυπο) *Διλάντα*

705. Sans Consonnes

ieu - *aiu* - *a** - *ue - *a* - ai*

Κεφαλλωνιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

462. Ἀλάτι (ἀλλά, τί;) — 463. Μελανιππίδης (μελάνι, πῆ, δίς.) 464. Ἀετός - ἔτος. — 465. Ὄρος - Ὠτος. — 466. Σταυρὸς - Ταρσός. 467. Τρεῖς. — 468. Κλίνη (κλεινεῖ.)

469.

```
ΑΑΡΩΝ  ΑΘΗΝΑ  ΝΥΝ
 Ν     Α  Ε    Μ  Ω
 Τ   ΒΩΙ  Α   ΟΠΑ  Ρ
 Ι     Ο  Μ    Υ  Ε
ΩΡΑ   ΥΑΙΝΑ   ΣΙΜΩΝ
```

470-474. Διὰ τοῦ Λ: *λίτρον, μύλος, τέλμα, χωλός, ἅλμη.* — 475. Ἀργὸς μὴ ἴσθι μηδ' ἂν πλουτῇς. 476. *Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια* (ἐξ εἴδη, ὄντα, ἄλλο τρία.) — 477. Bracelet (bras, ce, lait.) — 478. Reine, renne, rêne, rein, raine. — 479. Chateau (CHAT AU...)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *33* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1925) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *18* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—666)

Μαῦρε Σκελετέ, δὲ γνωρίζω γράψε στὴ Δ/σή: (ΚΣΤ'—125).

Βάρκα τοῦ Κανάρη

(ΚΣΤ'—667)

Ἀποτελέσματα (ΚΣΤ'—567) Διαγωνισμοῦ. Βραβεύονται: Παιδί τῆς Ὀλυμπίας, Σκλάβα Βασίλισσα, Κωνσταντόπουλος, Στεῖλτε πεντόδραχμον ταχυδρομικῶν.

Ἀπόγονος Ὀλυμπίων

(ΚΣΤ'—668)

Δροσερὸ Λουλούδι, γελάστηκες· ἠσουν τόσο βεβαία; (Σημ. Διαπλ: Βέβαια δὲν εἶναι ἡ Φασανέλη) "Οσο γιὰ νὰ σὲ δῶ, περίμενε λιγάκι.

Βαλεντίνη

(ΚΣΤ'—669)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Διαπλασόπουλα - Διαπλασοπούλες.—ΜΑΡΙΟΝ ΜΥΡΣΙΝΗΝ. p. r. Σπάρτην

(ΚΣΤ'—670)

Φαίδρα, δέξου σὲ παρακαλῶ ἐκ μέρους μου νὰ ἀλληλογραφήσῃς μὲ τὴν Ἀρσακειάδα.

Σκλάβα Βασίλισσα

(ΚΣΤ'—671)

Ροδαλὴ Αὐγουλα, δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. Στεῖλε.

Σκλάβα Βασίλισσα

(ΚΣΤ'—672)

Ἡ ΜΗΛΟΛΟΝΗΗ ἀνταλλάσσει Μικρὰ Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφεῖ μὲ ὅλους. Σύστασή της: Γεώργιον Μίσιον, Δεμὶρ Ἰσὰρ 16, Θεσσαλονίκην.

(ΚΣΤ'—673)

Ὁ Ταρζὰν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἑξῆς: Ἐξερευνητὴν τοῦ Μεξικοῦ, Γλυκὸ Χαμόγελο, Βράχον, Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπονίκην, Ἀριστοκράτισσαν, Λεΐλά, Λεΐλὰ Χανούμ, Ναυτόπουλο, Μικρὸν Λόρδον, Γιοῦ-Γιοῦ, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Μέγαν Ναπολέοντα, Δαφνοστεφὲς 21, Μαντρόσκυλον, Ἀγριολούλουδο, Ροδαλὴν Αὐγούλαν, Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Ρυζίτα, Φλογίτσα, Γλυκειὰ Σερραιοτοπούλα, Λευκὸ Κρινάκι, Οὐράνιον Τόξον, Ζιγκομάρ, Φαντομάν, Νάτ-Πίγκερτον, Σέρλοκ-Χόμς, Ἑλληνόπαιδα, Νανόταν, Υἱὸν τῆς Νυκτός, Ἀτρόμητην Φοβητσάραν, Ντόριαν, Γιοῦλη Ἄνθη, Σκλάβα Βασίλισσα, Συρκούφ, Βραΐλα. Νὰ περιμένω; Ἄσπρε Παλιάτσε, Μιμόζα, Ἐστεῖλα. Ἀκούραστε Ἐφευρέτα, Ἐστεῖλα, νὰ περιμένω; Δ/σις: Γεώργιον Παπαγιαννάκην (διὰ Ταρζάν, μαθητὴν Β' Γυμνασίου) Σέρρας.

ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΣΤ'—674)

Ἐλλείψει ἀπαντήσεων Διαγωνισμὸς ἀκυροῦται· ὑπερευχαριστῶ στείλαντας.

Μαῦρος Σκελετός

(ΚΣΤ'—675)

Κρινόλευκη Νεράϊδα, θὰ ἔχω ἄραγε τὴν εὐτυχία ν' ἀποκτήσω ἕνα τετραδιάκι ΣΟΥ;

ΑΜΛΕΤ

(ΚΣΤ'—676)

Βιολέττα, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόταση. Δυστυχῶς τοῦ δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ.

Κόρη τοῦ Βυζαντίου

(ΚΣΤ'—677)

Ἐδουάρδε, πῆς στὸν ΦΟΙΒΟ (ψευδώνυμο τοῦ Λευκώματός μου) νὰ στείλῃ ἕνα τετραδιάκι Μικρῶν Μυστικῶν στὴν Δ/σιν: Poste-Restante, Μαρίκαν Δημητριάδου.

Κρινόλευκη Νεράϊδα

(ΚΣΤ'—678)

Ταρζάν, Κόρη τοῦ Ταρζάν, ξέρετε ν' ἀνακαλύπτετε τ' ἀνακαλυμμένα ψευδώνυμα; Σᾶς θωρῶ μπρός μου σάμπως θωρεῖ ὁ πλάτανος τὴ βάτο. Νά, μπεμπέδες: Ταρζὰν — Νῆκος Πάνου, Κόρη τοῦ Ταρζὰν — Μαίρη Πάνου.

Ἀγαπημένες μου Διαπλασοπούλες τῶν Σερρῶν, φωνάξτε ὅλες μαζί, μὲ τὴν Μαρίκα Δημητριάδου ἀοῦα!!! στοὺς μπεμπέδες ἀοῦαα!!!

Κρινόλευκη Νεράϊδα
(Μαρίκα Δημητριάδου)

(ΚΣΤ'—679)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. — ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν καρτῶν καλλονῶν. Προθεσμία δίμηνη. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. «Ἀθηναϊκὴ Συντροφιά». «Φαληρικὰ Ὅμιλε». Ἐδῶ καὶ Διαπλασόπουλα, περιμένομεν! Παράρραμα (ΚΣΤ'—627) ἀγγελίας. Ἀντὶ Ἄρτι θέλει ὁ Ἄρης.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

(ΚΣΤ'—680)

Ἀλαφροΐσκιωτη, Παντοχοῦ Παρών, Ρεπόρτερ, νὰ περιμένω ἕνα σὲς τετραδιάκι: Δ/σις: Μαρίκαν Δημητριάδου Διὰ Τσαχπίνανι) p. r. Σέρρας.

ΤΕΑΚΠΙΝΑ

(ΚΣΤ'—681)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ» ΑΘΗΝΑΙ

Σκοποί: Ξεσπάθωμα, Ἀναπαλόψεις, Διαγωνισμοί. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Πρῶτος Διαγωνισμὸς ἀγράφων κωμικῶν καρτῶν. Βραβεῖα 4. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Δ/σις: Σαραντάρην, Κοδριγκτῶνος 42, Ἀθήνας.

(ΚΣΤ'—682)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο, μὲ σκοπὸ νὰ ξεκάρω τοὺς «Παλιάτσους», χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΣΤ'—683)

Τί νείλα εἶναι αὐτὴ ποὺ πάθατε «Παλιάτσοι» μου, ἀπὸ τὸν Ἄρη; Πάει, χαντακωθήκατε. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἀποκαλύφθητε δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ ἀταλωθῆτε. Αὐτὰ παθαίνουν, παιδιά μου, οἱ ἀκριτόμυθοι! τὶς τρῶνε καὶ βάνουν καὶ στὶς τσάπες τους.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΣΤ'—684)

Δυνατὸς ἀέρας φύσησε καὶ πῆρε τὴ μάσκα τῆς Στέλλας Βιολάντη καὶ εἶδαμε ἔξαφνα τὴ φάτσα τῆς Τούλας Γιαννοπούλου.

Μάγκας Ἀλάνης

(ΚΣΤ'—685)

Σπριτιγμένη στὰ εὐγενικά Σας αἰσθήματα, ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα-ες, κηρύσσω Διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν, δίμηνον. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Θὰ βραβεύσω τὶς τρεῖς καλύτερες μὲ τρία βραβεῖα, πρώτον βραβεῖον φωτογραφικὴ μηχανή, δεύτερον καὶ τρίτον ἀνάλογα. Νὰ περιμένω, ἀγαπητά μου ἀδελφάκια: εἰς τὴν Δ/σιν: Μαρίκα Δημητριάδου, Poste - Restante, Σέρρας. Μὲ ἄπειρη ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ
(Μαρίκα Δημητριάδου)

(ΚΣΤ'—686)

Ἀλαφροΐσκιωτη, Ἡ «γλυσσίτσα μου φαλιδοειδῶς» πρόκειται νὰ . . . ράψει τὸ στοματάκι σου καὶ νὰ κόψει τὴ δικιά σου ποὺ πῆρε τρομαχτικὲς διαστάσεις.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 13).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 15. (5 καὶ 6).

Τὸ Βιβλίον τῆς Ἀμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 4.50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 15. (5 καὶ 6). Β' Τόμος δρ. 15. (5 καὶ 6).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Πυρσιοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Φώτης, ἔξαιρετον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 4,50).

Ἀγγελική, καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10. (3,50 καὶ 4,50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10. (4 καὶ 5).

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ